

Nr 297.

Av herr **Andersson** i Ronneby m. fl., om ändrad lydelse av 11 § lagen om rätt till fiske.

Fisket har sedan gammalt en mycket stor betydelse för Blekinge och för dess kust- och skärgårdsbefolknings möjligheter att försörja sig. Ett av de dominerande fiskslagen är och har alltid varit sillen. Tidigare bedrevs fisket efter sill med nät och i någon mån med landnot. Under de sista årtiondena har fiske med trål tillkommit. Trålfisket, som är förbjudet på svenskt territorialvatten, bedrivs uteslutande på relativt långt avstånd från stränderna. Sillfisket med nät bedrivs på olika avstånd från stränderna, ibland långt till havs och ibland intill stränderna. Fisket med landnot bedrivs från stränderna i de vatten, som omedelbart gränsa till dessa.

Allt sedan den danska tiden med dess fria fiskerätt för alla har sillfisket med nät bedrivits fritt intill stränderna oberoende av den enskilda äganderätten. Sillfisket med landnot har däremot i huvudsak bedrivits av strandägarna eller sådana, som erhållit deras tillstånd. Vid diskussionerna om utformandet av den nya lagen om rätt till fiske ansåg man, att den samma skulle utformas så, att de icke strandägande fiskarna skulle bibehållas vid sin gamla rätt att fiska sill med nät ända in till stranden, medan strandägarna fortfarande skulle disponera över rätten till sillfiske med landnot. Lagen fick också en dylik utformning.

Sedan förslaget till den nya fiskelagen utformades, har emellertid en för Blekinge helt ny metod för fiske efter sill tillkommit, nämligen fiske med snörpvad. En stor del av de blekingska fiskarna ha anskaffat detta kostsamma men effektiva redskap med för detta fiskes bedrivande behöflig utrustning med ekolod o. d. Det är stora summor, som de två sista åren investerats i detta fiske. Med införandet av fisket med snörpvad efter sill, som bedrivs i skärgården och i närhet av stränderna, ha emellertid problem uppkommit, som man ej kunnat förutse vid utarbetandet av den nya lagen om rätt till fiske. Tvistigheter ha förekommit om lagens tolkning, och från vissa strandägare har hävdats, att de ensamma skulle disponera över rätten till detta fiske intill ett avstånd av 300 meter från stranden.

Då det vid förarbetena med utformande av lagen om rätt till fiske ej ifrågasatts, att de icke strandägande fiskarna skulle berövas sin urgamla rätt till fiske efter sill intill stränderna, och då det är i högsta grad önsk-

vårt, att övergången till fiske med effektiva redskap ej försvåras, eller att de investeringar, som gjorts i dylika, bliva värdelösa, är det nödvändigt, att en mindre ändring sker i lagen om rätt till fiske, så att tvistigheter ej kunna uppkomma om tolkningar av densamma på denna punkt.

På grund av vad vi ovan anfört, föreslå vi,

att paragraf 11 i lagen om rätt till fiske av den 1 december 1950 ges följande lydelse:

Vid Blekinge läns södra kust (väster om Torhamnsudde) må varje svensk medborgare med rörligt redskap fiska i enskilt vatten på ett avstånd ej understigande 300 meter från fastlandet eller från ö av minst 100 meters längd eller, där den stranden följande kurvan för högst 3 meters djup går längre ut, utanför denna djupkurva. Med nät, som äro att hänföra till rörligt redskap, med snörpvad efter sill samt med långrev och tobbisnot är fisket fritt ända in till stranden.

Stockholm den 26 januari 1954.

Thure Andersson
i Ronneby.

Eric Karlsson.

Thyra Löfqvist.